

XX.

B e t æ n k n i n g

over

Forflag til Lov om Skifte af Dødsbo og Fællesbo m. v.

(Afgiven af Folkethingets Udvalg den 6te Marts 1874).

Udvalget maa, ligesom det af Landstinget nedsatte Udvalg, erkende, at der ved nærværende Forflag opnaas dels en samlet systematisk Ordning af den paagjældende Del af Skiftevesenet, dels adskillige heldige Forandringer af praktisk Betydning i det hidtil Gjældende. I begge Retninger stiller Udvalget Forflag, men skjøndt disses Antal er temmelig stort, vil det dog let ses, at kun de færreste af dem ere af mere indgribende Betydning.

Ændringsforflaget Nr. 1 tilsigter at give en udtrykkelig Forkrift om, at Skifteretten er pligtig paa Forlangende og uden Betaling at udfærdige de saakaldte Forbødler til Brug ved Begravelsen.

Med Hensyn til Ændringsforflaget Nr. 2 bemærkes, at det maa anses for heldigt, at Skifteretten snarest mulig faar Kundskab om, hvem Arvingerne ere, og at det derfor synes rigtigt at udtale, at der ved Dødsammeldelsen ogsaa saavidt muligt bør gives Dplysning herom.

Et Mindretal formener, at den enkelte Arvings ubetingede Ret til at paastaa offentlig Skifte, selv om alle Medarvinger ere enige om at ville skifte selv, let kan misbruges, og at saadanne Misbrug ordentligvis ville kunne forhindres, hvis det overlades til Skifteretten at afgjøre ved sit Skjøn, om den fremsatte Paastand om offentlig Skifte er begrundet. Det stiller derfor Forflaget under Nr. 3. Et andet Mindretal formener, at, naar en eller flere Arvinger fremkalde offentlig Skiftebehandling, skjøndt de fra Begyndelsen af have været enige med deres Medarvinger om at skifte privat, hvilket jo blandt Andet har til Følge, at en af de væsentligste Fordele ved offentlig Skiftehold (nemlig at Gjældsansvaret undgaas) ikke længere kan opnaas, da bør billigtvis Omkostningerne ved offentlig Skifte ikke falde de Arvinger, som fastholde den oprindelige Vedtagelse, til Last i samme Forhold som de Arvinger, der gjøre disse Omkostninger nødvendige. Dette Min-

dretal stiller derfor under Nr. 5 Forflag om, at de sidstnævnte Arvinger forlods bør bære Halvdelen af Omkostningerne ved den offentlige Skiftebehandling. Flertallet anser begge disse Forflag for principstridige og i praktisk Henseende uheldige.

Ændringsforflaget Nr. 4 sigter til at fjerne nogle af de Ulemper, der kunne indtræde, naar der er udenlandske Arvinger, om hvilke man ikke bestemt veed, hvorvidt de ere i Live eller ei. Paa Grund af den tiltagende Udvandring til Amerika eller Australien er det i visse Egne af Landet faare sædvanligt, at det ved Dødsammeldelsen oplyses, at for adskillige Aar siden er en Arving udvandret, men at man ikke siden den Tid eller i alt Fald ikke i flere Aar har hørt Noget fra ham, saa at man ikke tør sige, om han er i Live. Maa han nu alligevel anses som Arving, bliver offentlig Skiftebehandling nødvendig af denne Grund, selv om i Dvrigt Betingelserne for privat Skifte vare tilfede, og selv om der alligevel, naar han efter Indkaldelse ikke melder sig, ikke i Overensstemmelse med Forordningen 11te September 1839 § 1 kan afsættes Arv til ham, fordi der mangler Bevis for, at han har overlevet Arveladeren. Dette er umægtelig en Ulempe for de hjemmenværende, myndige Arvinger; men Udvalget formener, at den vil vise sig i færre Tilfælde, naar det overlades til Skifteretten efter de faktiske Dplysninger, der gives, at skjønne, om en saadan udenlandsk Arving endnu kan antages at være i Live eller ikke. Zinder Skifteretten, at der er overveieende Grund til at antage, at han er død, og der af denne Grund bliver privat Skifte, bør imidlertid et Arveproklama udstedes og bekendtgjøres paa sædvanlig Maade, og ligesom Skifteretten maa bestemme Børsen, saaledes maa den have Myndighed til at overtage Boet, hvis Arvingerne ikke efter dens Paaleg udstede Proklamaet. Endelig maa det være en Pligt for Arvingerne i et saadant Tilfælde at udsætte Boets